

Olyckliga Barnet vill komma ut
i maderis famnen. Så var det äfven med
den förlofede Sonen. Han måtte komma
i verklig nöd innan han begaf sig på
huvvägen till föräldrakapet.

1748. Gerlachs och Venjöes förklaring öfver
denne lifens lufte, är flera förvillande an-
tyllande. De påstå nemligen, att den del af
Egodelarne, som Faderlagat Sonen, bestå af
jordiska förmoner, naturliga gåfvor, och
jordiska fränder, men en sådan förklaring
kan passa för den naturliga menisknan,
hvars påstå diktan och träskan är, att så
när de jordiska fränderna äro, rikedom
makt, anseende, jordliga njutningar, vill
de naturliga meniskan vilja ha, vill
hafva; men jag begriper icke, huru en men-
iska kan förslå på sådana gåfvor: ty der
fallet är, ~~traskan~~ traskan kan alltid för-
måga sig någon slags finlig njutning,
och den som är riktigt illdög, kan tillbe-
dmas ända till döds thundern med ett ord.
En blottad vandringsman, kan icke förslå på
de naturliga gåfvorna, hvarken, phillet
talanze, eller ännu, icke heller de jordiska
materna.

1749. Vi måtte således taga för afgjort
att det var andeliga gåfvor, som den
förlofede sonen hade bortslöpat ~~hans~~
genom fyndens ett vidsträcktare bemär-
kelse, förty med den förlofede Sonen en
vidt påhåne, som har bortslöpat eller
bortslöpat sina andeliga gåfvor, skulden
och samvetsfriden. Han har missbrukat
den fria viljan. Han har icke haft fagra
kunskaper, eller samvetsfriden, värd
hafva, som den naturliga meniskan
fått på sin lott, äro en guds barm-
hertiga.

och en förnuftig själ. Genom själ's brasternas
missbruk, har han förfyllt dessa dyrbare
hafvor; med ~~han~~ ett ord. Han har lefvat
annorlunda, än han borst, och derigenom
förfyllt samvetsfriden, som är det dyr-
baraste af allt.

1750. När det nu bli hungernåd, eller brist
på fädane inre, hvarigenom de värde
kan förfylla sig samvetsfriden, d. v. s. brist
på Tro, brist på kärlek, brist på rätt-
dighet, brist på förnåm att bedja, brist
på Anger, brist på tålmod; då försöker
den väckte att tillfrids ställa sig andeli-
ga hunger med Egenrättförlighet,
pina dras. Den bögare, som tvilade den
förlofede Sonen söker tjent, är just
Egenrättförligheten själv, och denne fötter
honors till göra, att väckta sinness,
att gifva allt på de onda tankarne, och
de onda begjäreterna, som grymta i hans
själ. Men just dessa sinness, öppna all
hans förtjenst.

1750: Till Egenrättförligheten har fatt ho-
nom att gifva allt på de onda tankar-
ne och de onda begjäreterna, för att
dermed förtjena fädane, som är nådest
Egen förtjenst, eller den samvetsfriden, som
den dygdige kan förkvaspa sig genom
tro och lever öfver de onda tankarne
och de onda begjäreterna; efter som
det står i dindbloms kates: att ~~dag~~ dag
(som består uti tro och lever öfver det on-
da) belönas sig själv, och vander yttre
liga belönad. Det är på denna kedni-
ska satighets grund, som den naturligt
dygdige grundas sin förhoppning för
Evigheten. Det är genom den naturliga